

POSTANOWIENIE

Dnia 8 kwietnia 2011 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Henryk Pietrkowski (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Wojciech Katner

SSN Marta Romańska

w sprawie ze skargi A. T.

o stwierdzenie niezgodności z prawem
prawomocnego wyroku Sądu Apelacyjnego
z dnia 3 kwietnia 2011 r., wydanego

w sprawie z powództwa M. T. i A. T.

przeciwko J. S., W. S. i P. S.

o zapłatę,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 8 kwietnia 2011 r.,

zażalenia A. T.

na postanowienie Sądu Apelacyjnego

z dnia 1 lipca 2010 r.,

**oddala zażalenie oraz wniosek o przyznanie kosztów
nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej w postępowaniu
zażaleniowym**

Uzasadnienie

Zaskarżonym postanowieniem z dnia 1 lipca 2010 r. Sąd Apelacyjny, z powodu niedochowania przymusu adwokacko – radcowskiego obowiązującego przed Sądem Najwyższym (art. 87¹ § 1 k.p.c.), odrzucił zażalenie A. T. na postanowienie Sądu Apelacyjnego z dnia 18 czerwca 2010 r., na podstawie którego odrzucono jego skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia Sądu Apelacyjnego z dnia 3 kwietnia 2001 r.

W zażaleniu pełnomocnik skarżącego zarzucił naruszenie art. 130 § 1 k.p.c. przez jego niezastosowanie i wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia oraz wezwanie powoda do usunięcia braków formalnych przez przedłożenie pisma procesowego sporządzonego przez ustanowionego w sprawie pełnomocnika.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie okazało się oczywiście bezzasadne.

W postępowaniu przed Sądem Najwyższym, z wyjątkami określonymi w art. 87¹ § 2 i 3 k.p.c., które nie zachodzą w rozpoznawanej sprawie, obowiązuje zastępstwo stron przez adwokatów lub radców prawnych. Zastępstwo to dotyczy także czynności procesowych związanych z postępowaniem przed Sądem Najwyższym, podejmowanych przed sądem niższej instancji (art. 87¹ § 1 k.p.c.).

Zgodnie z art. 130 § 5 k.p.c. pisma procesowe sporządzone z naruszeniem art. 87¹ k.p.c. podlegają zwrotowi bez wzywania do usunięcia braków, chyba że ustawa stanowi inaczej. Inaczej stanowią przepisy w przypadku środków odwoławczych i środków zaskarżenia, które w przypadku, gdy są niedopuszczalne, podlegają odrzuceniu.

W zażaleniu podniesiony został oczywiście bezzasadny zarzut naruszenia art.130 § 1 k.p.c. W utrwalonym, jednolitym i powszechnie znanym orzecznictwie przyjmuje się, że wniesienie środka zaskarżenia lub środka odwoławczego przez stronę nie mającą – ze względu na przymus adwokacko-radcowski – zdolności postulacyjnej w tym zakresie, powoduje jego odrzucenie *a limine*, jako środka prawnego niedopuszczalnego.

Nie stoją temu na przeszkodzie okoliczności, które wskazuje w uzasadnieniu zażalenia pełnomocnik skarżącego, a więc brak pouczenia o sposobie zaskarżenia, czy też jego niepełny lub nieprecyzyjny charakter (zob. m. in. postanowienia SN:

z dnia 28 stycznia 2011 r., I CZ 167/10 nie publ., z 19 marca 1998 r., I CZ 21/98, nie publ. oraz z 19 sierpnia 2004 r., V CZ 79/04, nie publ.).

Wniesienie przez pełnomocnika ustanowionego przez sąd środka prawnego oczywiście bezzasadnego nie uzasadnia przyznania mu od Skarbu Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (postanowienie SN z dnia 20 września 2007 r., II CZ 69/07, OSNC 2008 nr 3, poz.41).

Wobec powyższego, na podstawie art. 398¹⁴ w zw. z art. 394¹ § 3 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.